

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Ondřeje Bartoše a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobců: a) **P. H.**, narozený X
bytem X

b) **E. S.**, X
bytem X

oba zastoupeni JUDr. Ing. Petrem Václavíkem, advokátem se sídlem U
nákladového nádraží 1949/2, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČ 70892822
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2023, č. j. KrÚ-
56648/2023/87/2023/OMSŘI/Fr,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2023, č. j. KrÚ-56648/2023/87/2023/OMSŘI/Fr,
se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci a) náklady řízení ve výši 12 547 Kč a žalobkyni b) náklady řízení ve výši 12 547 Kč k rukám zástupce žalobců ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou, podanou k nadepsanému soudu dne 11. 9. 2023, se navrhovatelé domáhali přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2023, č. j. KrÚ-56648/2023/87/2023/OMSŘI/Fr, kterým rozhodl o odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Česká Třebová, odboru výstavby, jako správního orgánu prvního stupně, ze dne 14. 4. 2023, č. j. MUCT/27533/2021/ VYS/LBA/UZR/1-26. Tímto rozhodnutím byla podle § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) a podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuta žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „X“, na pozemcích parc. č. A, B, C a parc. č. D, E v katastrálním území F.
2. Navrhovatelé se současně domáhali zrušení Územního plánu Česká Třebová (dále také „územní plán“) tzv. incidenčním návrhem na zrušení opatření obecné povahy (§ 101a odst. 1 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).
3. Usnesením ze dne 21. 9. 2023, č. j. 52 A 58/2023-41, vyloučil soud návrh na přezkum opatření obecné povahy k samostatnému projednání. Věc byla vedena pod sp. zn. 52 A 61/2023.
4. Řízení v projednávané věci soud usnesením ze dne 21. 9. 2023, č. j. 52 A 58/2023-41, přerušil do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o návrhu na přezkum územního plánu.
5. Rozsudkem ze dne 28. 11. 2023, č. j. 52 A 61/2023-80, který nabyl právní moci 20. 12. 2023, rozhodl krajský soud tak, že územní plán Česká Třebová, vydaný usnesením Zastupitelstva města Česká Třebová č. 57/2020 ze dne 15. 6. 2020, který nabyl účinnosti dne 2. 7. 2020, se ruší v části vymezující plochu „zeleň sídelní“ na pozemcích parc. č. A, B, C, D, E, vše v katastrálním území F, ke dni právní moci tohoto rozsudku.

II. Shrnutí žalobní argumentace

6. Žalobci se domáhali zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Nezákonnost rozhodnutí spatřovali žalobci v tom, že při jeho vydání bylo užito územního plánu, který je nezákonný pro svou nepřezkoumatelnost v části týkající se pozemků parc. č. A, B, C, D, E, vše v katastrálním území F, jichž jsou žalobci podílovými spoluvlastníky. Žalobci poukazovali na nesoulad textové a grafické části územního plánu. Ačkoli předchozí územní plán jejich pozemky vymezoval jako zastavitelnou plochu (smíšenou obytnou), nově přijatý územní plán změnil kategorizaci plochy na „zeleň sídelní“. Stalo se tak pouze v grafické části, nikoli v části textové, kde k této změně chybí jakékoli odůvodnění. Žalobci poukázali na zásadu kontinuity územně plánovací dokumentace: jakákoli změna oproti dřívější úpravě musí být odůvodněna, jinak je nepřezkoumatelná. Tvrdili, že se jedná o chybu v psaní.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby byla zamítnuta na základě podkladového závazného stanoviska Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru rozvoje, oddělení územního plánování, ze dne 16. 8. 2022, č.j. KrÚ 60533/2022, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko Městského úřadu Česká

Třebová, odboru rozvoje města a investic, oddělení územního plánování, ze dne 7. 1. 2022, č.j. MUCT/27165/2021/RMI/JAKO/1279. Dotčený orgán vyslovil závazný názor, kterým byl shledán záměr v předmětné ploše jako nepřípustný. Stavební úřad v případě, kdy závazné stanovisko dotčeného orgánu bylo negativní, postupoval v souladu s § 149 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“) a žádost zamítl. Odvolací orgán v průběhu prvního odvolacího řízení v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu, když odvolání směřovalo do obsahu závazného stanoviska, vyžádal potvrzení nebo změnu tohoto závazného stanoviska, toto bylo následně nadřízeným orgánem potvrzeno. Žalovaný pak ve třetím odvolacím řízení, když byly odstraněny vady předchozích odvolacích řízení, rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, neboť dle § 149 odst. 6 správního řádu platí, že v daném případě neprobíhá dokazování a žádost je zamítnuta.

8. Žalovaný rekapituloval okolnosti procesu zpracování, pořizování a vydání územního plánu a také přípustné a nepřípustné využití plochy „ZS“ – zeleň sídelní. Ztotožnil se s názorem orgánu územního plánování, že záměr žalobců je konkrétně uveden v nepřípustných možnostech dané funkční plochy, a tudíž je s platným územním plánem v rozporu. Poukázal na skutečnost, že původní vlastník předmětných pozemků ani žalobci nebyli v procesu pořizování nového územního plánu aktivní a neuplatnili žádné námítky ani připomínky. Nový územní plán zcela nahradil předchozí územně plánovací dokumentaci. Jestliže odvolatelé získali dotčené pozemky po tomto termínu, pak tak učinili s vědomím, že kupují pozemky v ploše sídelní zeleně, ve které je bytová výstavba nepřípustná.
9. Žalovaný rekapituloval důvody provedené změny předmětné plochy. Vyjádřil přesvědčení, že stanovuje-li územní plán zcela novou koncepci rozvoje pro celé správní území, není nutné odůvodňovat funkční zařazení jednotlivých ploch (jako se provádí při řešení změny územního plánu). Nejedná se o rozpor mezi textovou a grafickou částí ani o chybu v psaní, ale o novou koncepci, která vychází ze skutečného stavu v území a z návrhu zpracovatele.
10. V rámci pořizování Změny č. 1 územního plánu Česká Třebová byla prověřena změna funkce plochy (označena jako lokalita 1.10) na plochu smíšenou obytnou – městskou (SM). K veřejnému projednání bylo uplatněno několik námitek s výhradami proti lokalitě 1.10, které se týkaly ohrožení statiky rodinných domů, nárůstu dopravy a problémů s parkováním, zvýšení hlukové zátěže, zastínění atd. Zastupitelstvo města se proto rozhodlo námítkám vyhovět a lokalitu 1.10 z návrhu změny vypustit. Dotčená plocha tedy zůstala v ploše systému sídelní zeleně, která neumožňuje bytovou výstavbu.
11. Žalovaný dále vyjádřil přesvědčení, že záměr žalobců nebyl přípustný ani podle původního Územního plánu města Česká Třebová (dále také „ÚPO“). Ten v části dotčené plochy, kde dříve stál rodinný dům, umožňoval občanskou vybavenost vyšší, ve zbytku plochy zeleň. Změna č. 2 ÚPO Česká Třebová (nabyla účinnosti 3. 10. 2008) umožnila v ploše 203/Z i na předmětných pozemcích st. parc. č. C, parc. č. E a D občanskou vybavenost vyšší. Žalovaný rekapituloval přípustné využití funkční plochy občanské vybavenosti vyšší (Ovv) podle původního územního plánu a dovozoval, že ani dříve nebylo přípustné využití předmětných pozemků pro vícepodlažní bytový dům. V přípustných možnostech nejsou zmíněny žádné stavby pro bydlení, uvedeno je pouze ubytování, přičemž rozdíl mezi stavbou pro bydlení a ubytováním v ubytovacím zařízení vyplývá z vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na výstavbu. Ubytování a služby s tím spojené lze poskytovat ve stavbě

ubytovacího zařízení, přičemž stavbou ubytovacího zařízení není bytový a rodinný dům ani stavba pro rodinnou rekreaci.

12. Žalovaný doplnil, že předmětné pozemky nebyly dotčeny Změnou č. 9 ÚPO a nebyly zařazeny do plochy smíšeného území. Nedorozumění zřejmě vzniklo tím, zpracovatel Změny č. 9 ÚPO umístil označení „Z 9.4“ nad plochu označenou jako „203/Z“, i když toto označení patří k růžovočerveně orámované a šrafované ploše. Žalovaný se ztotožnil se závěrem závazného stanoviska, že záměr není v souladu s platným územním plánem a dále konstatuje, že záměr nebyl přípustný ani podle původního ÚPO Česká Třebová, žalobci tedy nebyli na svých veřejných subjektivních právech dotčeni.
13. Žalovaný se neztotožnil s argumentací žalobců, kterou namítali, že stavební úřad se neměl řídit závazným stanoviskem ze dne 7. 1. 2022. Správnost tohoto závazného stanoviska následně ověřil v závazném stanovisku nadřízený orgán. Za dané situace správní orgány postupovaly v souladu se stavebním zákonem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Žaloba je důvodná.
16. Žalobci postupovali podle věty druhé § 101a odst. 1 s. ř. s., tedy společně s žalobou proti územnímu rozhodnutí podali návrh na zrušení části územního plánu. Správní orgány ve věci vycházely ze závazného stanoviska Městského úřadu Česká Třebová, odboru rozvoje města a investic, jako orgánu územního plánování (stanovisko ze dne 7. 1. 2022, č. j. MUCT/27165/2021/RMI/JKO/1279). Toto závazné stanovisko bylo potvrzeno Krajským úřadem Pardubického kraje, odboru rozvoje, oddělení územního plánování (rozhodnutí ze dne 16. 8. 2022, č. j. KrÚ 60533/2022). Orgány územního plánování posuzovaly soulad záměru s územně plánovací dokumentací se záporným závěrem. Není tak pochyb o tom, že územního plánu napadeného návrhem na incidenční přezkum bylo ve věci územního řízení *užito* ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. Krajský soud zastává názor, že pojem „užito“ je třeba vykládat extenzivně, v jeho nejširším významu. V územním řízení je stavební úřad povinen zabývat se otázkou souladu s územně plánovací dokumentací vždy; v některých případech tento soulad posuzuje sám, v některých případech vychází ze závazného stanoviska orgánu územního plánování (§ 90 odst. 2 stavebního zákona). V zásadě tedy platí, že v územním řízení je územně plánovací dokumentace *užito* (ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s.) vždy, ať již přímo, nebo nepřímo prostřednictvím závazného stanoviska orgánu územního plánování. Souvislost žalobních argumentů směřující k nezákonnosti územního rozhodnutí s návrhovými argumenty je zřejmá a je podstatné, že v projednávané věci žalobci v žalobě, kterou se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, namítali také nezákonnost aplikovaného územního plánu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 194/2014-45).
17. Krajský soud proto postupoval podle § 101d odst. 3 s. ř. s., podle něhož ke zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části přihlédne soud vždy při přezkumu rozhodnutí a jiných úkonů správních orgánů, při jejichž vydání bylo opatření obecné povahy užito, byť byly vydány před tímto zrušením. Být tedy bylo napadené rozhodnutí vydáno před zrušením

předmětné části územního plánu, krajský soud k tomuto zrušení v projednávané věci přihlédl.

18. Krajský soud podotýká, že argumentace, vznesená ve vyjádření žalovaného, směřuje zhusta k otázce zákonnosti územního plánu. Touto otázkou se ovšem soud zabýval v řízení, vedeném pod sp. zn. 52 A 61/2023, odkazuje proto na závěry, vyjádřené v rozsudku v tomto řízení vydaném. Krajský soud si zde učinil úsudek o tom, že podle územního plánu, účinného do 2. 7. 2020 („původní území plán“) by byl stavební záměr žalobců přípustný. Rozporně s argumentací žalovaného vyznívá závěr krajského soudu, že změnou č. 9 byly dotčené pozemky označeny jako plocha změny Z 9.4. V čl. 6 odst. 37. je lokalita Z 9.4 určena jako podmíněčně přípustná, pro stavby pro bydlení bude v územním řízení doloženo měření hluku. Z tabulky na str. 14 dokumentu „Územní plán města Česká Třebová – právní stav po změně č. 9“ se podává zařazení plochy Z 9.4 do ploch smíšeného území. Žalovaný toto označuje za nedorozumění zřejmě vzniklé tím, zpracovatel Změny č. 9 ÚPO umístil označení „Z 9.4“ nad plochu označenou jako „203/Z“, i když toto označení patří k růžovočerveně orámované a šrafované ploše. V projednávané věci není již pro další věcný přezkum územního plánu prostor. Krajský soud pouze doplňuje, že žalovaným poukazované „nedorozumění“ rozhodně nesvědčí ve prospěch přezkoumatelnosti územního plánu, a naopak podporuje závěr krajského soudu, že odůvodnění změn zařazení ploch v novém územním plánu mělo být zachyceno nejen v grafické, ale především v textové části územního plánu.
19. Krajský soud v řízení o incidenčním přezkumu územního plánu dospěl k závěru, že záměr žalobců (kterým je novostavba čtyřpodlažního bytového domu s 18 jednotkami (byty) v půdorysném uspořádání do obdélníka s plochou střechou, v rámci objektu je navrženo 12 garáží a 6 parkovacích míst) by podle původního územního plánu byl přípustný. Stejně tak se krajský soud vypořádal s otázkou zásahu do veřejných subjektivních práv žalobců, kteří se vlastníky dotčených pozemků stali již za účinnosti územního plánu. Není možné zpochybňovat zásah do jejich práv argumentem, že jim byl v době koupě dotčených pozemků znám platný stav územně plánovací dokumentace, která však byla v dotčené části shledána nezákonnou.
20. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajský soud zjistil, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla založena na koordinovaných stanoviscích orgánů územního plánování. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (stavebního úřadu) se opíralo o koordinované závazné stanovisko ze dne 7. 1. 2022, č. j. MUCT/27165/2021/RMI/JKO/1279, které posoudilo záměr žalobců jako nepřípustný s odůvodněním, že dotčené pozemky se podle územního plánu nachází v ploše „ZS“ systému sídelní zeleně s hlavním využitím – zeleň v zastavěném území a tam rekapitulovaným přípustným a nepřípustným využitím. Orgán územního plánování dospěl k závěru, že záměr novostavby bytového domu na dotčených pozemcích je v ploše „ZS“ nepřípustný. Napadené rozhodnutí žalovaného se – vzhledem k tomu, že odvolatelé odvoláním napadli závazné stanovisko orgánu územního plánování – zakládalo taktéž na závazném stanovisku, o jehož vydání požádal žalovaný ve smyslu ust. § 149 odst. 7 správního řádu nadřízený orgán orgánu územního plánování, Krajský úřad Pardubického kraje, odbor rozvoje, oddělení územního plánování. Ten vydal dne 16. 8. 2022 závazné stanovisko č. j. KrÚ 60533/2022, kterým bylo závazné stanovisko Městského úřadu Česká Třebová jako orgánu územního plánování potvrzeno.

21. Rozhodnutí odvolacího orgánu i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud v rámci soudního přezkumu posuzoval jako jeden celek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017–37; ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015–27; ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 101/2016–62). Totéž analogicky platí o podkladových závazných stanoviscích orgánů územního plánování, jejichž nezákonnost žalobci také namítali.
22. Podle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. platí, že byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.
23. Podle právě citovaného usnesení soudy ve správním soudnictví přezkoumávají zákonnost tzv. subsumovaných správních aktů, aniž by současně měly pravomoc takové akty přímo rušit; proto, měla-li zjištěná nezákonnost subsumovaného aktu vliv na zákonnost žalobou napadeného aktu finálního, zruší soud tento finální akt a s nezákonností subsumovaného aktu se vypořádá v odůvodnění rozsudku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83). Krajský soud proto po provedeném přezkumu shledal nezákonnost závazného stanoviska Městského úřadu Česká Třebová ze dne 7. 1. 2022, č. j. MUCT/27165/2021/RMI/JKO/1279, a nezákonnost závazného stanoviska Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 16. 8. 2022, č. j. KrÚ 60533/2022, neboť tato stanoviska vycházela z části územního plánu, která byla krajským soudem pro nezákonnost zrušena rozsudkem ze dne 28. 11. 2023, č. j. 52 A 61/2023-80. K tomu krajský soud přihlédl přesto, že jde o skutečnost, která nastala až po vydání závazných stanovisek i napadeného rozhodnutí (§ 101d odst. 3 s. ř. s.).
24. Zmíněná závazná stanoviska orgánů územního plánování byla založena na zjištění, že záměr žalobců – umístění stavby „novostavba bytového domu, obec Česká Třebová“ – je nepřípustný, neboť předmětné pozemky jsou v územním plánu zařazeny do plochy sídelní zeleně, přičemž charakteristika této plochy vylučuje její využití pro stavby pro bydlení (bytové domy, rodinné domy). Předmětná část územního plánu však byla pravomocným rozsudkem krajského soudu zrušena, čímž regulativy dané původním zařazením pozemků do plochy sídelní zeleně odpadly a předmětná závazná stanoviska orgánů územního plánování nadále neobstojí.
25. Nutno dodat, že rozsudek krajského soudu zrušující předmětnou část územního plánu byl napaden kasační stížností. Návrh na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nevyhověl, a to usnesením ze dne 22. 2. 2024, č. j. 6 As 367/2023-28, které téhož dne nabylo právní moci.
26. V řízení, které bezprostředně předcházelo vydání napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, rozhodl správní orgán prvního stupně (stavební úřad) na podkladě negativního závazného stanoviska dotčeného orgánu potvrzeného nadřízeným orgánem tak, že žádost zamítl podle § 57 odst. 3 správního řádu a § 149 odst. 6 správního řádu, aniž by prováděl další dokazování. Vycházel při tom z toho, že v průběhu řízení bylo vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět. Žalovaný odůvodnil své rozhodnutí tím, že žádosti žalobců správní orgány nemohly vyhovět, protože byly vázány negativním závazným stanoviskem orgánů územního plánování. Z toho je zřejmé, že nepřípustnost záměru žalobců vyslovená nezákonnými závaznými stanovisky byla jediným nosným důvodem zamítnutí jejich žádosti v prvním stupni a následně zamítnutí jejich

odvolání. Proto soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou nezákonná.

V. Závěr a náklady řízení

27. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná, napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému.
28. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. platí, že právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
29. Soud má pravomoc úkony uvedené v § 75 odst. 2 větě druhé s. ř. s. přezkoumat a z důvodu jejich nezákonnosti zrušit napadené rozhodnutí, aniž by zrušil přezkoumávané podkladové úkony (viz § 78 odst. 1 s. ř. s. a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, čj. 4 As 37/2005-83, č. 1324/2007 Sb. NSS). Z toho je třeba dovodit, že tyto podkladové úkony se stanou již v důsledku vysloveného právního názoru soudu nadále právně neúčinné, byť nedojde k jejich formálnímu zrušení. Pokud by měly mít i nadále právní účinky, pak by skutečně docházelo k absurdní právní situaci. Na jedné straně by byl správní orgán vázán závazným právním názorem správního soudu, že podkladový úkon je nezákonný, a proto bylo zrušeno i konečné rozhodnutí. Zároveň by se jednalo stále o právně závazný podklad pro vydání nového rozhodnutí. To však nepochybně nemohlo být úmyslem zákonodárce při přijímání soudního řádu správního. Pokud proto soud rozsudkem vysloví v rámci závazného právního názoru nezákonnost podkladového úkonu, pak pokud půjde o rozhodnutí či usnesení, pomine u nich překážka věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu a správní orgán může (respektive podle okolností musí) vydat nový podkladový úkon, který bude v souladu se závazným právním názorem soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 9 As 269/2016-44).
30. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci byli ve věci zcela úspěšní, náleží jim tak právo na náhradu nákladů řízení v dále uvedeném rozsahu.
 - a. Každý z žalobců zaplatil soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.
 - b. Žalobci byli zastoupeni advokátem, náleží jim proto náhrada nákladů právního zastoupení.
 - c. Advokát vykonal celkem 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání a podání žaloby, replika). Sazba za jeden úkon právní služby činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5. se snížením o 20 % podle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, částku 2 480 Kč, celkem za 3 úkony 7 440 Kč náleží každému z navrhovatelů.
 - d. Advokátu dále náleží paušální náhrada hotových výdajů za 3 úkony po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem 900 Kč. Nárok na paušální náhradu hotových výdajů rozdělil soud mezi navrhovatele rovným dílem, každému tak náleží 450 Kč.
 - e. Advokát je plátcem DPH, náleží mu proto náhrada za tuto daň ve vztahu ke každému z navrhovatelů ve výši 1 657 Kč.
 - f. Celkem náleží každému z navrhovatelů náhrada nákladů řízení ve výši 12 547 Kč.

31. Platební místo bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta k splnění povinnosti pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s 64 s. ř. s.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 24. dubna 2024

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl předsedou senátu JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobců: a) **P. H.**, X
bytem X

b) **E. S.**, X
bytem X

oba zastoupeni JUDr. Ing. Petrem Václavíkem, advokátem
se sídlem U nákladového nádraží 1949/2, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, IČ 70892822
sídlím Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2023, č. j. KrÚ-56648/2023/87/2023/OMSŘI/Fr

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 24. 4. 2024, č. j. 52 A 58/2023-73, který nabyt právní moci 30. 4. 2024, se v bodech 5., 6. a 11. odůvodnění opravuje tak, že tyto body zní:

„5. Rozsudkem ze dne 28. 11. 2023, č. j. 52 A 61/2023-80, který nabyt právní moci 20. 12. 2023, rozhodl krajský soud tak, že územní plán Česká Třebová, vydaný usnesením Zastupitelstva města Česká Třebová č. 57/2020 ze dne 15. 6. 2020, který nabyt účinnosti dne 2. 7. 2020, se ruší v části vymezující plochu „zeleň sídelní“ na pozemcích parc. č. A, st. B, st. C, D, st. E, vše v katastrálním území F, ke dni právní moci tohoto rozsudku.

6. Žalobci se domáhali zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Nezákonnost rozhodnutí spatřovali žalobci v tom, že při jeho vydání bylo užito územního plánu, který je nezákonný pro svou nepřezkoumatelnost v části týkající se pozemků parc. č. A, st. B, st. C, D, st. E, vše v katastrálním území F, jichž jsou žalobci podílovými spoluvlastníky. Žalobci poukazovali na nesoulad textové a grafické části územního plánu. Ačkoli předchozí územní plán jejich pozemky vymezoval jako zastavitelnou plochu (smíšenou obytnou), nově přijatý územní plán změnil kategorizaci plochy na „zeleň sídelní“. Stalo se tak pouze v grafické části, nikoli v části textové, kde k této změně chybí jakékoli odůvodnění. Žalobci poukázali na zásadu kontinuity územně plánovací dokumentace: jakákoli změna oproti dřívější úpravě musí být odůvodněna, jinak je nepřezkoumatelná. Tvrdili, že se jedná o chybu v psaní.

11. Žalovaný dále vyjádřil přesvědčení, že záměr žalobců nebyl přípustný ani podle původního Územního plánu města Česká Třebová (dále také „ÚPO“). Ten v části dotčené plochy, kde dříve stál rodinný dům, umožňoval občanskou vybavenost vyšší, ve zbytku plochy zeleň. Změna č. 2 ÚPO Česká Třebová (nabyla účinnosti 3. 10. 2008) umožnila v ploše 203/Z i na předmětných pozemcích parc. č. st. C, parc. č. st. E a D občanskou vybavenost vyšší. Žalovaný rekapituloval

přípustné využití funkční plochy občanské vybavenosti vyšší (Ovv) podle původního územního plánu a dovozoval, že ani dříve nebylo přípustné využití předmětných pozemků pro vícepodlažní bytový dům. V přípustných možnostech nejsou zmíněny žádné stavby pro bydlení, uvedeno je pouze ubytování, přičemž rozdíl mezi stavbou pro bydlení a ubytováním v ubytovacím zařízení vyplývá z vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na výstavbu. Ubytování a služby s tím spojené lze poskytovat ve stavbě ubytovacího zařízení, přičemž stavbou ubytovacího zařízení není bytový a rodinný dům ani stavba pro rodinnou rekreaci.“

Odůvodnění:

1. Ve výše uvedené věci byl dne 24. 4. 2024 vyhlášen rozsudek č. j. 52 A 58/2023-73. V bodech 5., 6. a 11. odůvodnění rozsudku se objevila zjevná nesprávnost spočívající v chybném označení některých parcelních čísel. Takto stavební parcely č. st. B, st. C a st. E v katastrálním území F byly chybně označeny jako parcely pozemkové (bez uvedení „st.“). Jedná se o zjevnou nesprávnost, neboť od počátku řízení nebylo pochyb o tom, jaké parcely jsou napadenou částí územního plánu řešeny, mimo to parcely s danými čísly v řadě pozemkových parcel v předmětném katastrálním území neexistují. Je tedy zjevné, že se jedná o parcely stavební.
2. Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. *[p]ředseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti.* Podle § 55 odst. 5 s. ř. s. *[o] usnesení platí přiměřeně ustanovení o rozsudku.*
3. Podle ust. § 64 s. ř. s. ve spojení s ust. § 164 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, *[t]ýká-li se oprava výroku rozhodnutí nebo není-li možné provést opravu ve stejnopisech rozhodnutí, vydá o tom opravné usnesení, které doručí účastníkům.* Podle § 167 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, *[n]ení-li dále stanoveno jinak, užije se na usnesení přiměřeně ustanovení o rozsudku.* Krajský soud tak přihlédl k tomu, že opravované usnesení již bylo v elektronické podobě účastníkům doručeno do datové schránky.
4. Krajský soud proto podle § 54 s. ř. s. ve spojení s ust. § 55 s. ř. s. tímto opravným usnesením provedl opravu zjevné nesprávnosti.

Poučení:

Usnesení nabývá právní moci doručením účastníkům.

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Pardubice 15. května 2024

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu